

00:00:05 Luboš Mizun se narodil v roce 1959 v Chomutově, ale dětství prožil v Jirkově. Maminka prodávala v tabáku, otec šel pracovat na šachtu. Pan Mizun na mládí vzpomíná rád.

00:00:17 Po základní škole nastoupil na gymnázium. V době tuhé normalizace ale příliš politické poměry neřešil. Změnilo se to až na vysoké škole, kde studoval učitelství.

00:00:27 To byla škola, kde byla největší šance, že mě přijmou.

00:00:30 Seznámil se se zakázanou kulturou.

00:00:32 Já jsem byl fanoušek rockové muziky. Začal jsem vnímat, že to je špatné. Přestože jsem věděl, že jsou to bláboly nesmyslné, tak jsem se to naučil.

00:00:39 Učit ale nešel

00:00:41 Měl jsem štěstí, že jsem měl známou v ústeckém Činoherním studiu a tam se zrovna uvolnilo místo. Kulisák. No a teď jsem přijel domů říct: Hele, mami, já nebudu učit, já budu dělat dělníka. Táta, který vlastně měl jenom základní vzdělání a v podstatě neúplný. Máma taky. Byli strašně pyšní na to, že mají prvního vysokoškoláka v rodině. A ten vysokoškolák se jim vykašlal na školu a chtěl dělat dělníka, tak byli strašně naštvaní.

00:01:07 Brzy se tam začal setkávat s disidenty a herci, kteří byli nepohodlní režimu. Sametovou revoluci prožíval od prvních dní. Poslouchal vysílání zakázaného rádia Hlasu Ameriky. Záhy zjistil, že o pražských událostech z Národní třídy se v jeho kraje nemluví.

00:01:24 Když jsem poprvně promluvil o tom, co se stalo, tak ty ohlasy byly takový rozpačitý. Někdo něco věděl. Vesměs si lidi víceméně báli o tom mluvit ve sborovně. Ve středu ráno jsem jako správný hrdina nešel do práce, ale hodil jsem se marod. Šel jsem k zubaři a odtamtud jsem mazal do Činoherního studia. Okamžitě, jak se tohle stalo, tak v divadlo se změnilo právě v takovéhle centrum. Vyráběly se tam plakáty. A ty lidi tam zůstávali, přespávali. Babičky z okolí tam nosily hrnce z polévky a buchty.

00:01:58 Zatímco v Praze byli hybateli revoluce, studenti na severu byli opatrnější. Pomoci měly návštěvy herců z Prahy, ale studenti na revoluční dění reagovali chladně.

00:02:09 Bylo vidět, že mají strach. No a právě herci do nich pustili, ať do toho jdou opravdu naplno. Ted' jde o všechno.

00:02:16 Pan Mizun, nabuzený z Ústí, založil potom Občanské fórum na učilišti v Ústí nad Labem a předával informace dalším občanským fórum po celém kraji.

00:02:25 Paradoxně jsem tam potkal svoji učitelku. Na gymplu po mně šlapala ruština a ted'? Ted' byla revolucionářka.

00:02:34 Do politiky se ale po roce 1989 zapojit nechtěl.

00:02:38 Moji kolegové se stali řediteli škol nebo inspektoři. Prostě když to všechno skončilo, tak jsem se vrátil do školství. Měli jsme to hlavní. Měli jsme svobodu.

00:02:47 Pan Mizun dodnes učí a chystá se do penze. Žije ve spokojeném manželství a sám o sobě říká, že je šťastný. A co by vzkázal mladé generaci?

00:02:56 Demokracie není samozřejmost. Já jsem půl života prožil v totalitě a vůbec mě nenapadlo nikdy, že bych se mohl dožít svobody. Vy jste se ve svobodě narodili. Nenechte si ji vzít.